

Az Elsőfokú Bíróság (nyolcadik tanács) T-226/07. sz., Prana Haus GmbH kontra Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) ügyben 2008. szeptember 17-én hozott ítélete ellen a Prana Haus GmbH által 2008. november 17-én benyújtott fellebbezés

(C-494/08. P. ügy)

(2009/C 32/26)

Az eljárás nyelve: német

Felek

Fellebbező: Prana Haus GmbH (képviselő: N. Hebeis ügyvéd)

A másik fél az eljárásban: Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM)

A fellebbező kérelmei

- A Bíróság helyezze hatályon kívül az Elsőfokú Bíróság (nyolcadik tanács) T-226/07. sz., Prana Haus GmbH kontra Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) ügyben 2008. szeptember 17-én hozott ítéletét.
- A Bíróság kötelezze a Belső Piaci Harmonizációs Hivatalt (védjegyek és formatervezési minták) az eljárás költségeinek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

A jogvita tárgyát az a kérdés képezi, hogy a „PRANAHAUS” szó a „mindenfajta műsoros kép- és hanghordozók” és „(...) mindennapi szükségletet szolgáló áruk (...) kiskereskedelmére irányuló szolgáltatások” vonatkozásában védjegyoltalomban részesülhet-e. Az Elsőfokú Bíróság azon az állásponton volt, hogy a „PRANAHAUS” szó esetében olyan adatról van szó, amely a nevezett árukat és szolgáltatásokat közvetlenül és konkrétan írja le.

A fellebbező a jelen fellebbezésben a 40/94 rendelet 7. cikk (1) bekezdésének c) pontja szerinti, a leíró adatra vonatkozó feltétlen kizáró ok megsértésére hivatkozik.

A felperes álláspontja szerint az Elsőfokú Bíróság a 7. cikk (1) bekezdése c) pontjának szövegével és a Bíróság ítélkezési gyakorlatával ellentétben túl szélesen értelmezte az e cikkben szereplő „feltüntetésére” szót. Továbbá tévesen vizsgálta azt, hogy a „PRANAHAUS” megjelölés kellően közvetlenül és konkrétan vonatkozik-e az említett árukra vagy szolgáltatásokra oly módon, hogy az érintett vásárlóközönség „azonnal és további gondolkodás nélkül” ezen áruk vagy szolgáltatások „feltüntetését” ismerhetik fel a 7. cikk (1) bekezdésének c) pontja értelmében. Az Elsőfokú Bíróság ennek során nem vette figyelembe, hogy több bonyolult gondolati lépés szükséges ahhoz, hogy a „PRANAHAUS” szóban akár csak rejtett jelentéstartalmat lehessen felismerni. Az Elsőfokú Bíróság ebben az összefüggésben döntő jelentőségű tényeket sem vett figyelembe, és ezáltal meghamisította a tényállást. Az Elsőfokú Bíróság ezen túlmenően azt sem indokolta megfelelően, hogy a „PRANA-

HAUS” szó mennyiben leíró jellegű a konkrét áruk és szolgáltatások vonatkozásában. Szintén a Bíróság ítélkezési gyakorlatának figyelmen kívül hagyásával állapította meg azt, hogy a „PRANAHAUS” megjelölés esetében a versenytársak tekintetében fennáll a rendelkezésre állási kötelezettség.

2008. november 14-én benyújtott kereset – Az Európai Közösségek Bizottsága kontra Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága

(C-495/08. sz. ügy)

(2009/C 32/27)

Az eljárás nyelve: angol

Felek

Felperes: az Európai Közösségek Bizottsága (képviselők: P. Oliver és J.-B. Laignelot meghatalmazottak)

Alperes: Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága

Kereseti kérelmek

1. A Bíróság állapítsa meg, hogy

az Egyesült Királyság, mivel nem írta elő, hogy kellően indokolni kell azon egyedi döntéseket, amelyek értelmében nem kell környezeti hatásvizsgálatot lefolytatni a módosított 85/337/EGK tanácsi irányelv⁽¹⁾ 4. cikkének (2) bekezdésével összhangban, és

a 2000. november 15. előtt Wales-ben benyújtott ROMP kérelmeket nem vetette alá a fenti irányelv követelményeinek,

nem teljesítette a fenti irányelvből eredő kötelezettségeit;

2. Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királyságát kötelezze a költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

Az Egyesült Királyság szabályozása csak abban az esetben írja elő az indokolási kötelezettséget, ha a környezeti hatásvizsgálatot szükségesnek tartják: ha a hatáskörrel rendelkező tervezési hatóság vagy a miniszter bármely okból arra a következtetésre jut, hogy egyáltalán nem szükséges környezeti hatásvizsgálat, a szabályozás semelyik rendelkezése nem kötelezi arra, hogy jelölje meg az e következtetést alátámasztó indokokat. A Bizottság úgy érvel, hogy a tagállamok által arra vonatkozóan hozott egyedi döntéseknek, hogy nem kell környezeti hatásvizsgálatot lefolytatni az irányelv 4. cikke (2)-(4) bekezdése alapján, megfelelő indokoláson kell alapulnia.